

Direktoratet for den grønlandske Handel, om at maatte opholde sig i Grønland — Grønland er, som bekendt, et lukket Land, hvor rejsende ikke maa komme uden særlig Tilladelse. Første Gang blev dette afslaaet af Direktoratet, idet dette henviste til, at der af Kommissionen for Grønlands geografiske og geologiske Undersøgelse jo hvert Aar sendes Videnskabsmænd op til Undersøgelse af de forskellige Forhold i Landet, saaledes at Direktoratet maatte formene, at dermed var Landet tilstrækkelig aabent for saadanne Undersøgelser. Mylius-Erichsen indgav da et nyt Andragende, der blev tilstillet mig meget kort efter, at jeg var traadt i Funktion i mit Embede som Indenrigsminister. I dette Andragende betonede Andrageren meget stærkt, at hvad han og hans Ledsagere i Ekspeditionen bade om, var ene og alene dette, var det eneste: at faa Adgang til Landet. Ekspeditionen afholdt selv alle sine Udgifter og krævede intet af Staten, ja, ønskede intet. Det udtaltes i Andragendet, at den skaffede sig Midlerne selv, dels ved eget Arbejde og dels ved Tilskud, der var lovet den af forskellige Fonds. Jeg fandt det ikke rigtigt at fastholde det Afslag, der var givet fra Direktoratet, der for anden Gang indstillede Andragendet til det samme Svar, Afslag. Jeg gav da Tilladelsen saaledes, som Ekspeditionen i sit Andragende ønskede det og stærkt accentuerede som sin eneste Begæring: at faa Adgang til at sejle derop med Direktoratets Skibe, at faa Adgang til Landet, og saa desuden at faa Anbefalingskrivelser til de forskellige Kolonibestyrelser. Der var altsaa ikke Tale om nogen som helst Bevilling fra Statskassens Side. Ekspeditionen forberedte saa sit Arbejde, og om Foraaret, da det første Skib skulde afgaa, indladede den sit Gods i Skibet. Et Par Dage før dette første Skib til Grønland skulde afgaa, modtog jeg saa en Skrivelse fra Direktoratet, hvori det meddeltes mig, at Mylius-Erichsen samme Dag havde henvendt sig til Direktoratet for at meddele, at den Mand, som han havde opgivet for Direktoratet og mig — idet jeg stadig havde forlangt, at der naturligvis maatte være en eller flere Kautionsister for det Beløb, som Direktoratet nødvendigvis maatte komme til at staa i Forskud for — og fra hvem han mente at have et Løfte om Selvskyldnerkaution, havde trukket sig tilbage, og at han nu stod uden nogen som helst Adgang til at kunne stille personlig Kaution for de Penge, han

maatte blive skyldig under sit Ophold i Landet. Jeg skal indrømme, at for mig havde det saa været det korrekteste at sige, at saa bliver der ikke noget af den Rejse. Men paa den anden Side vil det høje Ting vist erkende, at min Stilling var ret vanskelig. Vinteren igennem havde der været en ret ivrig Agitation for denne Ekspedition. Man havde fra mange Sider hørt og læst om, hvilken Betydning det vilde have, at denne Ekspedition kom til Grønland. Endelig havde ogsaa forskellige af Ekspeditionens Medlemmer opgivet deres private Stilling af Hensyn dertil, og det Gods, der var blevet anskaffet (Telte, videnskabelige Instrumenter o. s. v.) var allerede indladet i Skibet. Man meddelte mig fra Direktoratet, at det vilde være umuligt at udlade Godset igen, da det laa indladet i Bunden af Skibet og det vilde derfor alt i alt være meget vanskeligt at sige: nu blive de Herrer herhjemme, medens Skibet sejler med deres Sager til Grønland. Jeg spurgte da, om der ikke paa anden Vis kunde stilles nogen Sikkerhed. En saadan Sikkerhed blev ogsaa stillet; men jeg skal indrømme, at den ikke var meget solid. Den bestod først i en Anvisning paa 5,000 Kr. af et eller andet Fond, hvortil der var indgivet Ansøgning om et saadant Tilskud, som forventedes givet. Det var dog nærmest kun en Fugl paa Taget. Endvidere blev der stillet som Sikkerhed de Forfatterhonorarer, Ekspeditionens Medlemmer vilde faa efter endt Rejse, og desuden Sikkerhed i Ekspeditionens Apparater og Instrumenter samt i nogle Livsforsikringspolicer, hvilke dog kun vilde yde Sikkerhed, hvis Ekspeditionens Medlemmer omkom, men ellers ikke. Jeg gav altsaa Ekspeditionen Tilladelse til at rejse, uagtet det saaledes havde vist sig i den 12te Time, at der ikke kunde skaffes den Selvskyldnerkaution, som den hidtil havde henholdt sig til og stillet i Udsigt. At nu Beløbet er blevet en hel Del større, end forud kunde tænkes, har sin Aarsag i, at Ekspeditionens Rejse i Grønland, dens Ophold deroppe, blev af meget længere Udstrækning end oprindeligt ventet. Det har i og for sig været mig ret ubehageligt at have paa draget Statskassen denne Udgift. Naar en saadan Ekspedition afgaar, maa jeg og enhver sætte Pris paa, at det forud er afgjort, om Rejsen sker med Statsunderstøttelse, og tillige hvor stort saa det Beløb er, som Statskassen tilskyder, i Stedet for, at dette Spørgsmaal rejses bag efter. Det synes imidlertid, at Ekspeditionen i